

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Ferneckým ve věci

žalobce: **S. K.**, narozen X
státní příslušnost X
pobytem X
zastoupen advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2025, č. j. OAM-284/ZA-ZA11-HA10-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce pochází z X. Během pobytu v Evropě měl údajně konvertovat ke křesťanství a na základě toho požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný jeho žádost zamítl pro celkovou nevěrohodnost tvrzené konverze. Žalobce se tak žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí), kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

II. Obsah správního spisu

2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 3. 2025; údaje k této žádosti poskytl 18. 3. 2025. Uvedl, že je státním příslušníkem X (konkrétně ze svazového státu X) a je křesťanského náboženského přesvědčení (hlásí se k protestantství). V X byl hinduista, až v Evropě se stal křesťanem. O křesťanství se zajímá asi 18 měsíců a stále se ještě učí. K politickému přesvědčení uvedl, že není členem žádné politické strany či skupiny, nikdy nebyl politicky aktivní. Je zdravý, s ničím se neléčí. K rodinnému stavu sdělil, že je ženatý (manželka žije doma v X) a má dvě děti, které žijí v X s matkou. K průběhu cesty z vlasti uvedl, že dne 1. 5. 2023 letěl z X do Kataru, odkud pokračoval do Vídně a následně přijel autobusem do ČR, na jejíž území vstoupil 2. 5. 2023. Dále uvedl, že dne 27. 2. 2025 při vystupování z auta mu z tašky vypadl cestovní doklad a karta povolení k pobytu. Ztrátu dokladů ale ze strachu nikde nehlásil. Následně podal nynější žádost. K předchozím pobytům na území EU uvedl, že asi 14-15 měsíců byl v X, kde pracoval jako číšník (v období od září 2023 do února 2025, měl ho tam odvézt kamarád za prací). Žádné X doklady ale neměl. Nedisponuje ani jinými udělenými vízy nebo povoleními k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu v ČR žádá poprvé, v jiných státech o ní nežádal. Nebyl ani nikdy trestně stíhán či odsouzen. K důvodům žádosti uvedl, že tím, že přestoupil ke křesťanství, se jej rodina zřekla. Kdyby se nyní vrátil, měl by kvůli tomu potíže. Vesničané vyhrožovali jeho rodině, a proto se i manželka s dětmi musela přestěhovat ke svým rodičům.
3. Ve spise je dále založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 18. 3. 2025. Soud jeho konkrétní obsah rozvádí níže v rámci své argumentace. Na tomto místě jen shrnuje, že ze sdělení žalobce vyplývá zejména to, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava, že jej a jeho rodinu kvůli jeho konverzi ke křesťanství hinduističtí extremističtí spoluobčané zabijí. Ze správního spisu dále vyplývá, že se žalovaný opakovaně snažil pozvat žalobce k doplňujícímu pohovoru, který se nakonec uskutečnil 21. 7. 2025. Obsah protokolu soud rozvede v rámci vlastní argumentace.
4. Za účelem posouzení žádosti si žalovaný opatřil též písemné materiály obsahující informace o zemi původu: Informace Australské vlády – Ministerstvo zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Informační zpráva o zemi X z 29. 9. 2023 (vybrané části přeloženy dne 9. 1. 2025); Informace OAMP – X – Situace křesťanů z 26. 8. 2025; Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv z 1. 9. 2023; Informace OAMP – X – ochrana proti jednání soukromých osob z 24. 7. 2025 a Informace OAMP – X – Socioekonomická situace ve svazových státech X a X z 1. 9. 2025.
5. Dne 25. 9. 2025 se konalo seznámení s podklady rozhodnutí. Z protokolu o jeho průběhu vyplývá, že žalobce se s obsahem shromážděných podkladů seznámit nechtěl a ani se k nim nevyjádřil. Rovněž nechtěl navrhnout doplnění podkladů. Dále uvedl, že k jeho křtu doposud nedošlo, jelikož křesťanství stále studuje a chce získat další informace. Dále uvedl, že se od doplňujícího pohovoru nic nového o křesťanství nedozvěděl. Potvrzení, že je členem církve X, nemá. Uvedl ale, že se zeptá svého učitele, aby mu jej vydali a doloží jej (k tomu mu žalovaný stanovil lhůtu jednoho týdne, žalobce v ní však, a ani později, tento ani jiný podklad nedoložil).
6. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V něm vyhodnotil výpověď žalobce o jeho tvrzené konverzi ke křesťanství a z toho plynoucích náboženských problémů jako celkově nevěrohodnou. Podle žalovaného nebyla dostatečně konkrétní – žalobce zejména nevěděl Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

základní fakta o křesťanství (např. neznal Velikonoce, Desatero přikázání), zřejmě není nábožensky aktivní, doposud nebyl pokřtěn a ani přes výzvu nepředložil potvrzení o členství v dané církvi. Žalovaný uzavřel, že žalobce nevyňaložil potřebné úsilí k odůvodnění své žádosti, jeho výpověď nebyla souvislá ani hodnověrná.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou, v níž se domáhal jeho zrušení. Současně s tím navrhnul, aby soud žalovanému uložil povinnost doplnit řízení a znovu posoudit žádost žalobce zejména ve vztahu k důvodům *sur place*, rizikům po návratu do X (rodina, komunita, extremistické skupiny) a k možnosti účinné ochrany a vnitřního přesídlení.
 8. Žalobce uvedl, že v X byl vychováván v hinduistickém prostředí. Po přicestování do České republiky (ČR) se začal intenzivně zajímat o křesťanství, navštěvoval bohoslužby a účastnil se výuky základů víry, což jsou typické důvody mezinárodní ochrany vznikající na místě (*sur place*). Návratem do X by mu kvůli jeho konverzi a praktikování křesťanství hrozila vážná újma ze strany rodiny a širší komunity v místě původu, a i ze strany extremistických (hindu-nacionalistických) skupin v podobě výhrůžek zabitím a tlakem na „návrat“ k hinduismu.
 9. Konkrétně nejprve namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž ztotožnil závěr o údajné nevěrohodnosti žalobce s úplnou rezignací na věcné posouzení rizika po návratu. Závěr o nevěrohodnosti konverze žalovaný užil jako „zkratku“ k nevyhovění celé žádosti. Nevypořádal se přitom se všemi relevantními okolnostmi a s alternativními scénáři rizika (plynoucími např. jen z podezření z konverze či z kontaktu s církví). Žalovaný rovněž neprovedl přesvědčivou individualizovanou úvahu o tom, jaké konkrétní okolnosti a důkazy považuje za rozhodné a proč (rovněž úvahy o ochraně státem a vnitřním přesídlení jsou kusé až formální). V tomto směru žalovaný v rozporu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), a § 12 a § 14a zákona o azylu nedostatečně zjistil skutkový stav. Pokud měl za to, že v žádosti chyběly konkrétní údaje, měl žalobce vést k jejich doplnění. Tím spíše, že žalobce komunikoval přes tlumočníka, a jeho obavy se týkají citlivých náboženských témat. Žalovaný rovněž neodůvodnil, proč neprovedl žalobcem avizované důkazy (zejména potvrzení o členství v církvi), resp. proč jej nevyzval k jejich doložení.
 10. Žalobce dále namítal, že žalovaný posuzoval náboženskou konverzi v rozporu s metodikou, když postavil nevěrohodnost konverze toliko na „znalostních“ otázkách (např. Velikonoc) a na absenci jednoho potvrzení z církve. Rozhodující nejsou encyklopedické znalosti, ale konzistentnost a autenticita prožívání víry, reálné zapojení do náboženského života a jeho projevy. Nezvládnutí jedné otázky (žalobce navíc uvedl, že víru teprve studuje) nemůže postačit k vyvrácení jádra tvrzení. Žalovaný měl namísto toho hodnotit celý soubor indicií (návštěvy bohoslužeb, výuka víry, kontakty s církví, svědecká potvrzení duchovních/členů, fotografie apod.). Rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu (NSS) upozorňuje na limity „kvízového“ přístupu ke konverzi a na nutnost individuálního posouzení. Případ žalobce je navíc typickým důvodem mezinárodní ochrany *sur place*, když klíčové skutečnosti (kontakt s křesťanstvím, náboženský vývoj) nastaly během pobytu v Evropě. Žalovaný i přesto argumentuje účelovostí a opožděností žádosti. Dle NSS však nelze žadateli o mezinárodní ochranu *sur place* bez dalšího vytýkat, že nežádal ihned po vstupu na území, pokud důvody vznikly až později.
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Žalovaný rovněž selektivně pracoval se zdroji informací o zemi původu a nevypořádal se s riziky na severu X (včetně X). Argumentoval tím, že X je pluralitní země a křesťané tvoří významnou menšinu, nereagoval však dostatečně na regionální rozdíly a specifická rizika pro konvertity z hinduismu. V severní X je pro ně zvýšené riziko společenského nátlaku a násilí. Navíc některé státy (včetně X) přijaly přísnou anti-konverzní legislativu, která může být zneužívána k šikanózním oznámením a kriminalizaci náboženské praxe. Informace o zemi původu musí být aktuální, vícezdrojové a vztažené k individuálnímu profilu žadatele (konvertita, návrat do konkrétní obce, rodinné a komunitní vazby). Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, proč je podle něj riziko pro konvertity v X nereálné a proč nezohlednil veřejně dostupné zprávy o útocích na křesťany a o zneužívání anti-konverzních předpisů.
12. Dále podle žalobce žalovaný neprovedl správný test doplňkové ochrany. Je-li původcem hrozby nestátní aktér, je klíčové posoudit, zda stát poskytuje dostupnou účinnou ochranu. Pokud nikoliv, tak zda je reálně možné vnitřní přesídlení. Podle žalobce ochrana v místě původu nefunguje, zejména kvůli místním vlivům a rodinným vazbám, stigmatizaci konvertitů, riziku sekundární viktimizace a pro zneužití antikonverzních předpisů. Vnitřní přesídlení je pro žalobce nereálné ekonomicky, sociálně i bezpečnostně. To žalovaný nehodnotil, či jen paušálně. Je třeba, aby test vnitřního přesídlení vztáhnul alespoň ke konkrétním oblastem, a kumulativně posoudil bezpečnost, legálnost pobytu, ekonomickou a sociální únosnost.
13. Závěrem žalobce namítal, že napadené rozhodnutí má též nepřiměřené dopady do jeho soukromého života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (Úmluva). Žalovaný se nevypořádal s tím, že návrat do prostředí, kde žalobce nebude moci svou novou víru bezpečně praktikovat, a to ani v soukromí, je zásahem do jeho osobní integrity a soukromého života. Žalobce se navíc v ČR postupně integroval (vytvořil si jazykové a sociální vazby, církevní komunita), byť hlavní újma je vázána na stát původu.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí a setrval na závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany pro celkovou nevěrohodnost. Zdůraznil, že postupoval dle právních předpisů, zjistil skutečný stav věci, posoudil ji ve všech souvislostech a zabýval se vším, co žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Vycházel z aktuálních, objektivních a dohledatelných informací. Žalobní námitky nadto hodnotí jako velmi obecné. Žalovaný individuálně vyhodnotil sdělení žalobce spolu s informacemi o zemi původu, a nedospěl přitom k tomu, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z náboženských důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to pro nevěrohodnost výpovědi žalobce.
15. Žalobce na dotazy k základům křesťanské věrouky odpovídal kuse a povrchně (např. nevěděl, co je Desatero, či neznal nejvýznamnější křesťanský svátek – Velikonoce). Z vyjádření žalobce dále vyplynulo, že jeho náboženské aktivity jsou zcela minimální. Sám uvedl, že není křtěný a do vydání napadeného rozhodnutí informaci o křtu nedoložil. Rovněž do dnešního dne nepředložil jím avizované potvrzení o členství v církvi. Žalovaný poukázal i na další nesrovnalosti ve výpovědích žalobce (jednou uvedl, že manželka se musela kvůli jeho konverzi odstěhovat od rodičů, následně však uvedl, že to bylo kvůli finančním problémům). Na základě rozporů ve výpovědích žalobce žalovaný vyhodnotil i tvrzení o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

možných problémech ze strany jeho bratrance a strýce jako účelové s cílem vyvolat domněnku azylově relevantních důvodů.

16. To, co žalobce vypověděl, je i v rozporu s informacemi o zemi původu. X je federativní parlamentní republika a její jednotlivé části disponují vysokou mírou autonomie. X ústava navíc zakazuje náboženskou diskriminaci a zaručuje právo svobodně praktikovat náboženství. Federální zákon o menšinách stanoví oficiální status menšiny šesti náboženským skupinám, včetně křesťanů. Významné křesťanské komunity dále žijí v různých svazových státech. Žalovaný věc posuzoval na základě vícero zpráv o zemi původu.
17. Výpověď žalobce tak byla natolik nekonkrétní, že žalovaný nemohl dospět k jinému závěru než o jeho celkové nevěrohodnosti. Ten nebyl schopen souvisle a bez rozporů vypovídat o událostech, které jej vedly k tak zásadnímu životnímu kroku, jako je opuštění vlasti. Žalobce tudíž nesplnil svou povinnost doložit vše potřebné k žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice¹. Žalovaný má povinnost zjistit skutečný stav věci jen v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Žalobce nevyužil ani možnosti navrhnout další podklady a uvést další skutečnosti. Současně nic nenamítal proti shromážděným podkladům. Žalovaný proto žádost pro celkovou nevěrohodnost dále věcně neposuzoval.
18. Podle žalovaného je posuzovaná žádost čistě účelová s cílem legalizovat pobyt na území ČR. Nelze totiž pominout okolnosti jejího podání, neboť žalobce o mezinárodní ochranu požádal po téměř dvou letech po svém příjezdu z X do ČR, ze které následně vycestoval do X z důvodu lépe placené práce. V X pobýval a nelegálně tam pracoval déle než jeden rok. Následně v roce 2025 přicestoval zpět do ČR, přičemž vypověděl, že cestovní doklad a kartu s povolením k pobytu ztratil dne 27. 2. 2025. Následně podal nyní řešenou žádost. Kdyby žalobce pocítoval své problémy v X tak intenzivně, jak je popsal v průběhu správního řízení, nepochybně by o mezinárodní ochranu požádal již v roce 2023, a nikoliv až po ztrátě pracovního povolení a následného nelegálního pobytu v X i v ČR. Žalovaný zdůraznil, že azyl je specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, nikoliv prostředkem k legalizaci pobytu [k tomu slouží instituty dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců)].
19. V replice z 16. 4. 2026 žalobce reagoval na jednotlivé části vyjádření žalovaného, a to v návaznosti na svou žalobní argumentaci. Zdůraznil opět, že žalovaný rezignoval na meritorní posouzení nároku dle § 12 a zejména § 14a zákona o azylu. Žaloba obsahuje konkrétní právní výtky k vadám řízení a k metodice hodnocení věrohodnosti, *sur place*, práci se zprávami o zemi původu a k posouzení § 14a zákona o azylu. V projednávané věci není sporné pouze to, jaké skutkové okolnosti žalobce uváděl, ale především to, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, zda hodnotil věrohodnost a důkazy metodicky správně a v souhrnu, a zda provedl řádný test rizika vážné újmy po návratu (*sur place*, nestátní aktéři, ochrana státu, vnitřní přesídlení). Žalovaný měl hodnotit důkazy v souhrnu a zohlednit i jiné dostupné důkazní prostředky (svědecká prohlášení, doklady o účasti, komunikace, fotografie apod.), jimiž navrhl provést dokazování. Zdůraznil též, že u důvodů *sur place* je typické, že se rozhodné skutečnosti vyvíjejí až v hostitelské zemi a v čase. Pozdější podání žádosti může být nanejvýš jednou z indicií, nikoli důkazem neexistence rizika

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pronásledování či vážné újmy po návratu. Ani případná smíšená motivace neeliminuje povinnost žalovaného posoudit materiální podmínky ochrany. Žalobce navrhl i další důkazy.

V. Průběh jednání ve věci

20. Na ústním jednání konaném dne 29. 4. 2026, soud nejprve stručně rekapituloval průběh řízení a shrnul postoje účastníků řízení. Ti setrvali na shora předestřené argumentaci. Zástupce žalobce v zásadě zrekapituloval výše shrnutou argumentaci, totéž žalovaný. K jednání se dostavil osobně i žalobce; soud podotýká, že jednání proběhlo v přítomnosti tlumočníka do hindštiny, ustanoveného soudem. Žalobce uvedl, že se nemůže vrátit do své vlasti, jelikož mu tam hrozí nebezpečí smrti. Blíže se vyjádřit nechtěl, k dotazu soudu, zda je mu známo, že by mu mohlo hrozit nebezpečí z jiného důvodu, uvedl, že nikoli. Rovněž k dotazu, zda chce uvést něco bližšího ke své náboženské konverzi, uvedl, že ne.
21. Pokud jde o dokazování, soud připomněl, že má k dispozici spisový materiál, jímž se samostatně nedokazuje a z jehož obsahu bude vycházet. Dále rekapituloval důkazní návrhy a vyzval žalobce (jeho zástupce) ke specifikaci obecně navržených listinných důkazů k náboženským aktivitám žalobce (potvrzení církve, fotografie apod.) a k označení vágně navržených svědků. Zástupce žalobce k nim neuvedl nic bližšího, ve vztahu k listinným důkazům vzal důkazní návrh zpět; na ostatních setrval. Soud těmito důkazními návrhy pro jejich nadbytečnost a zčásti též pro jejich přílišnou obecnost nevyhověl: (i) informace od neziskových organizací jako *Amnesty International* či *Human Rights Watch* o bezpečnostní situaci a dodržování lidských práv a základních svobod v zemi původu, (ii) zprávy o zemi původu o útocích na křesťanské konvertity v X (zvláště v X) a o praktikách tzv. „reconversions“ (nátlak na návrat k hinduismu), včetně informací o zneužívání anti-konverzních zákonů (např. *US Department of State – International Religious Freedom Report: X; USCIRF – X reports; Open Doors – WWL X dossier; text X Prevention of Unlawful Conversion of Religion Act*, 2022), (iii) důkaz o své ekonomické a sociální situaci (jeho pracovní historie v České republice, jazykové a integrační vazby), (iv) výsledcích svědků z církevní komunity.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Žalobu podala osoba k tomu oprávněná; učinila tak po vyčerpání řádných opravných prostředků a včas. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), za současného zohlednění požadavků § 32 odst. 9 zákona o azylu.
23. Žaloba není důvodná.
24. V logice soudního přezkumu by se měl soud nejprve zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že posouzení této námítky ve skutečnosti závisí na vyřešení meritorních otázek, na tomto místě toliko podotýká, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné; ještě dostatečným způsobem označuje důvody, pro které nebylo možné uvěřit výpovědi žalobce a jeho azylovému příběhu, a označit jej za věrohodný. K takovému závěru měl žalovaný podle soudu dostatečně zjištěný skutkový stav (§ 3 správního řádu), k jehož zjištění použil vhodné dostupné důkazní prostředky (§ 50 správního řádu), zejména v podobě pohovoru a doplňujícího pohovoru se Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobcem. Soud rovněž neshledal vady řízení. Soudem identifikovaná dílčí pochybení žalovaného (zejména co do podrobnosti úvah v odůvodnění napadeného rozhodnutí) nemohla mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

VI.1 Základní východiska

25. Jádrem věci je otázka věrohodnosti žalobce a zejména tvrzení, že konvertoval ke křesťanství a že mu kvůli tomu hrozí v případě návratu do X pronásledování a vážná újma. Jak totiž soud rozvede níže, posouzení věrohodnosti vyličeného azylového příběhu žadatele je součástí zjišťování skutkového stavu. Předchází tak právnímu posouzení žádosti, v rámci kterého se již posuzuje, zda žadateli hrozí pronásledování nebo vážná újma (a zda se jí případně může vyhnout prostřednictvím dostupné vnitřní ochrany nebo vnitřního přesídlení). Žalovaný nemá povinnost žádost dále posuzovat, pokud shledá azylový příběh celkově nevěrohodným (a zároveň není dán jiný objektivní důvod pro udělení mezinárodní ochrany – např. válečný konflikt v zemi původu; srov. rozsudek Krajského soudu v Brně z 24. 9. 2025, č. j. 41 Az 8/2025 - 48, bod 21).
26. Úkolem žalovaného proto nejprve bylo posoudit důvěryhodnost žalobce a teprve v návaznosti na výsledek tohoto posouzení zjišťovat, zda by žalobci mohlo jako konvertitovi v X hrozit pronásledování či vážné nebezpečí ve smyslu zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný žalobci mezinárodní ochranu (ve formě azylu dle § 12 a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu) neudělil pro jeho celkovou nevěrohodnost. Pak v souladu s tím, co již soud uvedl, bylo nadbytečné zabývat se otázkou možné újmy při návratu do země původu. Není-li žalobce celkově věrohodný v tom, že přestoupil na jinou víru, nemůže mu pak v zemi původu z důvodu jeho nové víry vzniknout újma (shodně např. rozsudek zdejšího soudu z 9. 5. 2023, č. j. 16 Az 7/2020 - 40, bod 19). Závěr o celkové nevěrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu postačí sám o sobě jako důvod pro zamítnutí žádosti o její udělení (srov. též rozsudky NSS z 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010 - 182, z 23. 1. 2025, č. j. 2 Azs 220/2024 - 25, body 37 a 40, či nedávná usnesení NSS z 19. 2. 2026, č. j. 4 Azs 129/2025 - 43, bod 36 a z 9. 12. 2025, č. j. 22 Azs 238/2025 - 45). Žalovaný se v takovém případě nemusí zabývat hrozícím nebezpečím pronásledování či vážné újmy v zemi původu a v tomto ohledu si opatřovat další podklady.
27. Je to žadatel, koho tíží břemeno tvrzení, přestože je určitá procesní aktivita samozřejmě potřeba i ze strany správního orgánu, který by měl během pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zda žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, a podle toho pak jeho tvrzení zatřídit; břemeno důkazní je pak v řízení o udělení mezinárodní ochrany výrazněji rozloženo mezi žadatele a správní orgán (jde o tzv. sdílené důkazní břemeno; k tomu např. rozsudek NSS z 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS). I z důvodu, že rozhodování o udělení mezinárodní ochrany často probíhá za stavu důkazní nouze, je klíčovým (a mnohdy také téměř jediným) důkazním prostředkem výpověď žadatele a její následné zhodnocení z pohledu věrohodnosti. Obecně totiž platí, že žadatel nutně není povinen svá tvrzení prokazovat. Na druhou stranu je na něm, aby správnímu orgánu poskytl pravdivou, úplnou a konzistentní výpověď o svém azylovém příběhu. S ohledem na pozici žadatele o azyl pak mnohdy není možné, aby žadatel prokázal svá tvrzení jinak než vlastní věrohodnou výpovědí. Žadatel by tak měl mít dostatečnou možnost vyložit svůj příběh co nejpodrobněji, uvést důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud jsou v jeho výpovědích rozpory, měl by mít možnost je vysvětlit (např. rozsudek NSS z 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022 - 52, bod 54).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

28. S tímto ostatně počítá i čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, dle něhož „(u)platňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil [což u nás stanoví § 10 odst. 2 písm. l) zákona o azylu – pozn. soudu], a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek: a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil; b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí; c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele; d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.“ Za splnění těchto podmínek se pak v takto omezeném rozsahu uplatní zásada v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu.
29. Výpověď žadatele je proto zcela klíčová.
30. Při posuzování věrohodnosti by žalovaný měl vycházet z hledisek jejího hodnocení. V nynější věci je třeba vnímat dvě souběžné roviny žádosti o mezinárodní ochranu. Jednak jde o obecná kritéria věrohodnosti azylového příběhu, jimiž jsou zejména její vnitřní a vnější konzistence, dostatečná podrobnost a plausibilita (blíže rozsudek NSS z 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs s 30/2023 - 24, body 29 a násl.). Současně půjde též o bližší kritéria věrohodnosti tvrzené konverze, tedy zda žalobce skutečně konvertoval ke křesťanství, resp. zda jej skutečně vyznává, a zda tak byl dán u žalobce azylový důvod spočívající v odůvodněném strachu z pronásledování a vážné újmy z náboženských důvodů.
31. Posuzování takových tvrzení je nepochybně obtížné už jen proto, že s ohledem na subjektivní povahu víry jednotlivce nelze stanovit měřítko hodnocení subjektivních znalostí člověka o náboženství nebo o víře (již rozsudek NSS z 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, č. 903/2006 Sb. NSS). Zákon o azylu žádá kritéria blíže neuvádí. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice se při posuzování pronásledování z náboženských důvodů „přihlíží k těmto hlediskům: pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením“.
32. Posouzení toho, zda žadatel skutečně vyznává jím deklarované náboženství, je tudíž spojeno s jistými specifiky: víra a s tím spojené náboženství je otázkou dotýkající se hlubokého vnitřního vztahu jednotlivce k předmětu či entitě, kterou dané náboženství uctívá, jakož i k souboru hodnotových a morálních pravidel spojovaných s daným náboženstvím. Judikatura pak postupně kritéria věrohodnosti tvrzené konverze vymezila. V rozsudku z 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 - 54, č. 3279/2015 Sb. NSS, vymezil NSS pět okruhů relevantních skutečností sledujících duchovní vývoj žadatele: (i) posouzení života žadatele před konverzí, (ii) samotnou konverzi, (iii) zhodnocení konverze žadatelem, (iv) žadatelovu znalost nového náboženství a (v) náboženskou aktivitu žadatele.

VI.2 Posouzení žádosti žalobce

33. V nynější věci má být vírou, kterou žalobce dle svých tvrzení zastává, protestantské vyznání. Křesťanství (protestanství nevyjímaje) je přitom obecně hodnotovým a morálním systémem propojeným rovněž s jistým prvkem nadpřirozenosti, který tomuto systému dodává jistou Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

legitimitu u věřících. Dá se tak rozumně očekávat, že každý křesťan (jinak nepochybně i mezi křesťany jsou rozdíly v intenzitě jejich víry) je ztotožněn s nadpřirozenou stránkou náboženského systému, vyznává alespoň v určitých aspektech svého života hodnoty s křesťanstvím spojené a v různé míře křesťanství praktikuje (např. modlením či návštěvou bohoslužeb). Je přirozené, že „běžný“ křesťan nedisponuje podrobnou znalostí Bible, měl by však mít základní znalosti o nejvýraznějších postavách Bible, měl by znát její základní členění a nejzásadnější příběhy. Pro účely řízení o mezinárodní ochraně je tak třeba ověřit, zda z výpovědi žalobce vyplývá, že má ke křesťanství v duchu výše uvedeného dostatečně silný a opravdový vztah, a to „*včetně přihlednutí ke skutečnosti, že pravá náboženská víra jen těžko může mít základ v určité „postranní“ motivaci, ale ve skutečné ochotě žít podle pravidel dané víry, včetně zapojení se do chodu náboženské komunity, a v opravdovém spirituálním „prozření“.*“ (srov. usnesení NSS z 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 202/2023 - 36, bod 14).

34. Soud předesílá, že žalovaný vedl oba pohovory naznačeným směrem a současně se svými dotazy dotkl všech pěti výše zmíněných aspektů, podle kterých lze posoudit, zda žalobce ke křesťanství skutečně konvertoval. Žalobce mohl popsat svůj život před konverzí a jak se o víru obecně zajímal v zemi svého původu. Stejně tak byl dotazován na to, jak probíhala jeho konverze, zda má potvrzení o tom, že je členem jím uváděné církve X (nutno poznamenat, že žalobce ve výpovědích opakovaně uváděl nepřesný název přehozením slov, žalovaný jej korigoval; viz. str. 4 napadeného rozhodnutí). Žalobce rovněž vypověděl, co se v jeho životě po konverzi změnilo a jak nyní žije. Dále žalovaný zjišťoval jeho náboženskou aktivitu jak v zemi původu, tak i v Evropě, resp. ČR. Žalovaný rovněž ověřoval žalobcovy znalosti křesťanské nauky. Co do podstaty byl postup žalovaného v souladu s uvedenými kritérii hodnocení věrohodnosti konverze. Žalobci během dvou pohovorů kladl v ještě dostačujícím rozsahu (byť se rozsahem otázek zjevně přizpůsoboval spíše omezenému rozsahu odpovědí žalobce) vhodné otázky s cílem zjistit co nejvíce aspektů žalobcem tvrzeného náboženského vyznání a konverze. V průběhu řízení žalovaný odpovědi žalobce náležitě reflektoval (např. provedením co do rozsahu hlubšího doplňujícího pohovoru) a dospěl k závěru o celkové nevěrohodnosti žalobce, který dle soudu řádně a ještě přezkoumatelně odůvodnil.
35. Jde-li o život žalobce předtím, než konvertoval ke křesťanství [ad (i)], žalobce při obou pohovorech uvedl, že před příjezdem do ČR byl hinduista. V minulosti se ale o náboženství nezajímal a hinduismus nepraktikoval. V X v žádné náboženství nevěřil, měl to za zbytečné. Nelíbilo se mu chování mezi lidmi různých náboženství. O křesťanství se začal zajímat až po svém příjezdu do Evropy. A to poté, co dlouho pobýval v X, neboť viděl, jak se lidé chovají tam i v ČR. Rozhodl se proto na začátku roku 2025 navštívit kostel. Povědomí o tom, jaký je život křesťanů v X nemá. Při doplňujícím pohovoru pak rozvedl, že z vlasti vycestoval pro zajištění lepší finanční budoucnosti své rodiny. V X žádné problémy neměl, nicméně od svého příjezdu do Evropy tam nebyl.
36. Žalovaný se rovněž zaměřil na vlastní konverzi žalobce a jeho pohled na ni [ad (ii) a (iii)]. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti dne 18. 3. 2026 mimo jiné uvedl, že se o křesťanství zajímá asi 18 měsíců, dříve neměl kněze jeho jazyka, v Praze jej již našel a ten jej učí; do 2-3 týdnů pojede do kostela a oficiálně přestoupí na křesťanství. V pohovoru z téhož dne k tomu uvedl, že dříve v Praze potkal krajana A. J./J. (A. J.), který je knězem církve X. Má jít o mezinárodní církev působící online, a to včetně přednášek. Setkával se jen s ním, on za ním i jezdil a vykládal mu o církvi (během pobytu v X s ním byl v kontaktu online či telefonicky); v X se o víře občas bavil s ještě jedním člověkem, který docházel

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

do restaurace, kde žalobce pracoval. V rámci doplňujícího pohovoru pak uvedl, že nejdříve slyšel o křesťanské skupině, kterou sledoval na kanálu služby YouTube. Dále hovořil o svých úvahách o konverzi během pobytu v X a o křesťanském spolubydlícím při tomto pobytu. Dále popsal, že poté v Praze potkal pana A. J. (nyní uvedl, že je z X), který mu toto náboženství v jeho jazyce vysvětlil a který je knězem uvedené církve; žalobce jej označuje též za svého guru. Pana A. J. potkal náhodou asi 4 měsíce před tímto pohovorem; znal jej už dříve, ale o náboženství předtím nemluvili. Dále přiblížil, že před 4-5 měsíci navštívil jednu kostel na Praze 3.

37. Z výpovědi žalobce dále vyplývá, že se považuje za křesťana ze svého přesvědčení. K tomu, proč se rozhodl konvertovat ke křesťanství uvedl, že po příjezdu z X se mu v ČR líbilo, protože v X jsou neustále nějaké náboženské problémy a hádky mezi lidmi různých náboženství. Zde viděl, že křesťané „*mírumilovně žijí s ostatními*“, a že mají respekt ke všem náboženstvím. Nikdo zde ostatní neobtěžuje kvůli víře. Začal se proto o křesťanství zajímat a stal se křesťanem. Žalobci se zejména nelíbilo, že v X se hinduisté s muslimy stále perou, hádají a zapalují si majetky. Mají rozpory kvůli tomu, že muslimové jedí hovězí maso, a jsou tak kvůli tomu napadáni. Na oplátku hinduisté zabijí prase a hodí ho před mešitu v době modlitby. Žalobce uvedl, že kvůli jejich chování ani výrazně věřící hinduisty v X sám nepovažuje za lidi. Žalobce v ČR ocenil, že se tu lidé k sobě chovají hezky, že je zde hodně komunit. Navštívil zde kostel a líbilo se mu to. Nelíbí se mu, když se mezi sebou lidé hádají. Muslimové jsou podle něj stejní jako hinduisté, proto si vybral křesťanství. V X viděl krvavé střety mezi věřícími, což zde neviděl. Podle něj se evropská společnost pod křesťanským vlivem takto nechová. Žalobce dále velmi obecně uvedl, že na křesťanství se mu líbí, že má jen jednoho boha, když naproti tomu hinduismus má „*statisíce bohů*“. Na křesťanství se mu rovněž líbí, že se zde dozvěděl, že Ježíš řekl, že z lidí vezme všechny hříchy, že „*budou čisti*“. Tyto názory žalobce stále, i přes doplňující dotazy žalovaného, opakoval, aniž by je hlouběji vysvětlil.

38. Žalovaný při pohovoru a při jeho doplnění pokládal žalobci rovněž znalostní otázky týkající se křesťanské věrouky a vybraných příběhů z Bible pro ověření, zda žalobce opravdu konvertoval k protestantskému směru křesťanství [ad (iv)]. Žalobce na tyto otázky odpovídal velmi obecně, bez jakéhokoliv rozvedení svých odpovědí. Z nich se podává, že disponuje velmi povšechní znalostí křesťanství, která se nijak nevymyká obecným znalostem i u ateistů. Pokud byl žalobce v procesu výuky, jak uváděl, dalo by se očekávat, že jeho reakce budou odpovídat tvrzenému „nadšení“ pro svou novou víru. Navíc nutno podotknout, že žalobce nevykazoval toliko dílčí nevědomosti, které by nepochybně nebylo možné novému konvertitovi klást k tíži. Žalobce neznal základní informace o křesťanství, které se nepochybně v průběhu své tvrzené (v té době již víceměsíční výuky křesťanské nauky) musel dozvědět. Žalobce (aktuálně i vzhledem k datu pohovoru) nevěděl jednak to, jaké (pro křesťany nejvýznamnější) křesťanské svátky se slaví na začátku jara (Velikonoce), znal toliko Vánoce (o kterých uvedl, že ty jsou podle něj nejvýznamnějším křesťanským svátkem). Dále žalobce nevěděl, kde byl Ježíš Kristus ukřižován, o Bibli měl skutečně jen povrchní znalosti (např. nevěděl, na jaké části se Bible dělí – uvedl, že je tam „*třeba úvod a tak dále*“). Žalobce rovněž neznal, co je Desatero božích přikázání (během pohovoru se ani nesnažil nějak dovodit, co by to mohlo být). Žalobce sice věděl, že protestantská Bible obsahuje 66 a ta katolická 73 knih, o těchto 66 knihách však ničeho nevěděl (toliko, že „*protestanté v těchto 66 knihách o svém náboženství psali*“ a že „*pomocí těchto 66 knih rozšiřují své náboženství*“). K vlastnímu protestantismu pouze uvedl, že se začal rozšiřovat v 16. století v Evropě.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

39. Žalovaný se rovněž dotazoval na náboženskou aktivitu žalobce [ad (v)]. Z jeho výpovědi nevyplývá, že by byl jakkoliv nábožensky aktivní, s náboženskou komunitou se nestýká. Sám uvedl, že v kostele byl pouze jednou (mělo jít o kostel na Praze 3), přičemž lze odvodit, že jej více než spiritualita tohoto místa zaujala jeho velikost a klidná atmosféra. Žalobce nebyl schopen nijak konkrétně o uvedeném kostele poreferovat (např. ani neuvedl, zda šlo o římskokatolický, či protestantský kostel). Nedoložil ani potvrzení o křtu ani o členství v církvi, ač to avizoval, a to naposledy v replice v řízení před soudem.
40. Soud uzavírá, že výpovědi žalobce nepovažuje za dostatečně průkazné a věrohodné – tvrzením o náboženské konverzi a o skutečné křesťanské víře neuvěřil. Žalobce nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit, že jeho křesťanská víra pramení ze skutečného vnitřního přesvědčení. Jeho odpovědi působí zkratkovitě, nejistě. Ani v žalobě či replice, potažmo při jednání pak v tomto směru nepřináší nová tvrzení, nebo konkrétní důkazy: v části IV žaloby sice rozváděl argumentaci, pokud jde o riziko pronásledování či jiné vážné újmy, potažmo otázku vnitřního přesídlení, k vyhodnocení věrohodnosti své výpovědi však nic konkrétního neuvedl; nesnažil se například vysvětlit identifikované rozpory. V části III bod 3) žaloby pouze napadl nedodržení stanovené metodiky posuzování náboženské konverze a v tomto směru odmítl požadavek encyklopedických znalostí či „kvízový“ přístup. Podle něj bylo nutné hodnotit celý soubor indicií (návštěva bohoslužeb, výuka víry, kontakty s církví, potvrzení duchovních apod.). Totéž v zásadě zopakoval v replice i při jednání – sám žalobce neuvedl při jednání ke konverzi či náboženským aktivitám vůbec ničeho, přestože mu soud pro to poskytl prostor a výslovně se jej na to dotázal (žalobce v replice avizoval, že se při jednání k těmto otázkám podrobně vyjádří).
41. Soud přitom musí odmítnout námitku, že žalovaný hodnocení věrohodnosti postavil výlučně na znalostních otázkách nebo na „kvízovém“ přístupu. Žalobce má nepochybně pravdu, že znalosti ohledně nové víry nejsou to jediné, na čem by měl žalovaný postavit závěry o nevěrohodnosti konverze. NSS skutečně v rozsudku sp. zn. 4 Azs 71/2015 uzavřel, že
- (p)říslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení. V souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice tak nemohou být učiněny závěry ohledně konverze ke křesťanství toliko na základě znalostních testů, které ověřují encyklopedické znalosti, jež je ale možné lehce nabýt i bez náboženského vyznání. Předmětem hodnocení konverze ke křesťanství musí být totiž úplnost vnitřního přesvědčení k vyznávání určitého náboženství a s ním spojené identita a způsob života (...).
42. Žalovaný ovšem své dotazy směřoval na všechny pro ověření věrohodnosti konverze relevantní okruhy otázek, nikoli jen na znalosti žalobce. Během pohovoru, resp. doplňujícího pohovoru se v souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, a s výše judikaturou předestřenou metodologií snažil logicky a legitimně ověřit hodnověrnost žalobce stran jeho konverze ke křesťanství. Ve znalostní oblasti se zároveň dle soudu snažil značným počtem otázek, mnohdy i velmi návodných, zjistit co nejvíce skutečností o křesťanském vyznání žalobce jako takovém, nejen o jeho „encyklopedických“ znalostech.
43. Navíc, jak již soud uvedl, ověřování věrohodnosti tvrzené konverze je složitou otázkou. Ověření základních znalostí křesťanské nauky je nepochybně jedním z výchozích bodů, od kterého je vhodné se při hodnocení věrohodnosti konverze odrazit. Ačkoli míra znalosti křesťanské věrouky může být u každého žadatele odlišná, neznalost Bible jako základního pramene křesťanství, významných křesťanských svátků či Desatera vzbuzuje důvodné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pochybnosti o věrohodnosti tvrzení, že žadatel je křesťanem. Není proto pravdou, že by otázky ověřující *základní* znalosti při nedostatku jiných důkazních prostředků byly nevhodným prostředkem (viz již cit. rozsudky NSS 4 Azs 152/2004 a 4 Azs 71/2015). Naopak, pokud se někdo rozhodne změnit svůj život tím, že dobrovolně konvertuje k jinému náboženství, je zcela legitimní očekávat, že k tomuto rozhodnutí předloží pádná tvrzení a bude mít o tomto náboženství i znalosti, aby bylo zřejmé, že takové jeho rozhodnutí vychází ze skutečného vnitřního přesvědčení (srov. rozsudek NSS 5 Azs 191/2025, bod 33).

44. Soud musí souhlasit s žalovaným, že znalosti základů křesťanské věrouky byly u žalobce velmi omezené a jeho odpovědi velmi kusé (nešlo o „nezvládnutí jedné otázky“). Mnohdy šlo o natolik základní znalosti, které se žalobce nepochybně musel dozvědět v rámci úvodních lekcí svého tvrzeného (byť online) studia křesťanství. Žalobce přitom měl v průběhu celého správního řízení tlumočnicka, nemohla to tudíž být jazyková bariéra, která by mu bránila ve formulaci podrobnějších odpovědí (na tlumočení si ve správním ani soudním řízení neztěžoval). Soud rozhodně netvrdí, že pro prokázání konverze ke křesťanství musí znát žadatel o mezinárodní ochranu odpověď na každou otázku. Na druhou stranu žalobce neukázal jen dílčí neznalosti obsahu Bible, ale i běžných křesťanských tradic a svátků či Desatera. Neznalost Desatera jako souboru základních náboženských a morálních pravidel křesťanství i judaismu, je tím spíše zarážející, pokud se žalobce opakovaně odvolával na hodnoty křesťanství. Lze proto očekávat, že má zájem si právě tato základní pravidla křesťanské etiky osvojit již v počátcích své výuky křesťanství. Uvedené nedostatky ve znalostech žalobce proto oprávněně vyvolávají silné pochybnosti o jeho skutečné konverzi. Soud se pak ztotožňuje s názorem NSS v bodě 31 výše cit. rozsudku 5 Azs 191/2025, že takové nedostatky ve znalostech nabývají tím spíše na významu u člověka, který se svobodně rozhodl změnit své náboženství i přesto, že sám uvádí, že v jeho zemi původu by mu za takové jednání hrozilo potrestání ať už v jakékoliv podobě.
45. K tomu je podle soudu třeba dále podotknout (žalovaný k tomu též při doplňujícím pohovoru dne 21. 7. 2025 svými dotazy mířil), že žalobcem uváděné důvody konverze ke křesťanství a hodnoty, o kterých v souvislosti s ním mluví, jsou fakticky spíše hodnoty obecně příznačné pro západní a střední Evropu, která je svým původem křesťanská (opět srov. rozsudek NSS 5 Azs 191/2025, bod 23). Tyto myšlenky navíc podle soudu žalobce stále opakoval, aniž hlouběji vysvětlil, proč si myslí, že jím popisovaný stav evropské společnosti, včetně chování mezi lidmi, pramení právě z dodržování křesťanských hodnot. Nelze totiž pominout, že evropské země jsou obecně založeny na principech právního státu a sekularismu (oddělení státní moci od náboženských vlivů). Evropské obyvatelstvo tedy není obecně státní mocí ani společností nuceno k vyznávání určité víry. Naopak je třeba uvést, že ČR je považována za jednu z nejvíce ateistických zemí v Evropě. Křesťanství navíc není jediným (ač převažujícím) náboženstvím zde rozšířeným (např. v ČR je i komunita židovského obyvatelstva či muslimů). Ostatně, sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že jej zde nemohou jeho krajané pro konverzi ke křesťanství zabít, jelikož zde panuje právní stát. Soud má za to, že pokud žalobce oceňoval život v Evropě a zdejší společenské podmínky, nelze to bez dalšího považovat za důvod ke konverzi ke křesťanské víře. Mohl se dost dobře stát např. i ateistou (resp. jím zůstat). Žalobce tudíž nepřednesl dostatečně přesvědčivý důvod, proč se rozhodl konvertovat a učinit tak zásadní životní rozhodnutí, jako je změna víry, resp. proč se z původně fakticky nevěřícího člověka stal během jen několika měsíců věřící člověk.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

46. Soud má za to, že žalovaný zohlednil všechny indicie, jakkoli jistě mohl být ve svém odůvodnění preciznější. Reakce žalobce během výpovědí (ale i jeho celkový přístup) však i podle soudu vzbuzují pochybnosti a nejasnosti nad jeho tvrzenou konverzí. A to už jen, pokud jde o život v zemi původu před konverzí. Je zřejmé, že víra obecně pro něj důležitá nebyla (sám uvedl, že hinduismus nijak nepraktikoval). Byť pochází dle svých tvrzení ze silně hinduistického prostředí, jeho ambivalence k tamější víře mu zřejmě dříve žádné problémy v životě nečinila a rovněž zjevně dokázal žít s pocitem, že není věřící. Ač jistě může v průběhu života dojít k významné změně postoju k víře, žalobce ji nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit. Takovým vysvětlením jistě není, že se muslimové a hinduisti mezi sebou vraždí kvůli tomu, kdo jí jaký druh masa. Pokud totiž žalobce sám uvedl, že v X nebyl vůbec praktikujícím hinduistou (a nic se mu tam za to nedělo), tato skutečnost nevysvětluje, proč až v Evropě, kde se takové věci, jak sám uvedl, nedějí, přestoupil na křesťanství a rozhodl se žít náboženským životem. Ne zcela jasný je i popis toho, jak se vlastně žalobce k víře dostal, resp. kdy a jak se o křesťanství začal aktivně zajímat. V údajích k žádosti uvedl, že se o něj zajímá asi 18 měsíců. Vypověděl též, že se o víře bavil dříve s panem A. J., resp. že zůstal s knězem v kontaktu i v X, a že se o ní bavil též s jedním hostem tamější restaurace, kde pracoval. Později vypověděl, že ač znal pana A. J. již dříve, o náboženství se začali bavit až před čtyřmi měsíci (nejdříve slyšel o neurčité náboženské skupině na YouTube). Poprvé pak zmínil věřícího spolubydlícího v X.
47. Dále je z porovnání prvního pohovoru z 18. 3. 2025 a poté za čtyři měsíce konaného doplňujícího pohovoru z 21. 7. 2025 zřejmé, že žalobce výrazné pokroky ve své konverzi, resp. výuce křesťanství neučinil (nic dalšího neuvedl ani při seznámení s podklady rozhodnutí dne 25. 9. 2025 – naopak výslovně uvedl, že se nic nového nenaučil – ani při jednání před soudem). Ačkoli vázal svůj křest na prohloubení znalostí, je zřejmé, že ani o čtyři měsíce později na tom se svými znalostmi *základů* křesťanské věrouky nebyl o moc lépe. Jeho odpovědi zůstaly značně obecné, mnohdy šlo jen o několikáslovné odpovědi. Lze se domnívat, že žalobce o další prohloubení znalostí ani neměl skutečný zájem. Nevěděl ani základní znalosti o Bibli či i o základních náboženských svátcích (naopak přesně znal počet 66 knih protestantské a 73 katolické Bible). Zřejmě si neosvojil ani křesťanskou náboženskou terminologii, když opakovaně používal i pojmu „guru“ (označení pro duchovního učitele v náboženských směrech jako je hinduismus či buddhismus). Čtyři měsíce (či možná osmnáct měsíců, viz úvodní údaje k žádosti), kdy se měl žalobce o křesťanství zajímat, je podle soudu dostatečná doba na to, aby si osvojil takové základy, na které se jej žalovaný dotazoval. Tím spíše, že žalobce opakovaně uváděl, že se připravoval na svůj křest. Jak již soud uvedl, ani jeho náboženská aktivita, kterou žalobce velmi vágně spojil se sledováním videí na internetu či občasné rozmluvy se svým učitelem, nejsou podle soudu nijak přesvědčivé.
48. Pochyby vzbuzují i odpovědi žalobce ohledně dalších náboženských aktivit. Žalobce hovořil o jediné návštěvě kostela. Přestože má jít o protestantskou církev, jejíž činnost je primárně v online prostředí, nemění to nic na tom, že kostel je místem, kam se praktikující křesťané pravidelně alespoň zastaví a přinejmenším sami rozjímají, bez ohledu na případnou bohoslužbu. Sám ostatně na počátku brzkou návštěvu kostela, potažmo oficiální ceremoniál avizoval. Tvrzení o tom, že si žalobce musí nějaký kostel ještě vybrat (a to po již delším procesu učení) vzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, že by žalobce vůbec v budoucnu plánoval nějaký kostel navštěvovat (soud pak nerozumí odkazu žalobce na návštěvy bohoslužeb, jichž se dle svého tvrzení neúčastnil). Žalobce nebyl schopen za celou dobu Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

řízení a ani přes zcela konkrétní výzvu žalovaného doložit doklad o svém křtu či potvrzení o členství v žalobcem uváděné protestantské církvi. Sám přitom doložení potvrzení, naposledy při seznámení s podklady rozhodnutí, avizoval. S ohledem na průběh řízení nelze považovat lhůtu jednoho týdne za nedostatečnou; žalobce ostatně potvrzení nedoložil ani později, přestože to opět avizoval (viz replika k vyjádření žalovaného). Nelze pak opět nepřipomenout, že žalobce již v rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 18. 3. 2025 uvedl, že přibližně za dva až tři týdny pojedí do kostela a podstoupí „nějaký oficiální ceremoniál“ a že oficiálně přestoupí ke křesťanství, což se dosud neuskutečnilo.

49. Výpovědi žalobce obsahují i další rozpory, na něž upozornil již žalovaný. Jedná se o již zmíněné opakované pochybení žalobce při označení církve. Žalovaný rovněž poukázal na nesrovnalosti spojené se stěhováním rodiny žalobce. Žalobce skutečně nejprve uvedl, že jeho manželka s dětmi v X se musela od rodičů odstěhovat právě kvůli tomu, že konvertoval ke křesťanství, aby pak následně uvedl, že tak učinila kvůli tomu, že ji žalobce nebyl schopen finančně podporovat. Stejně tak nejprve uvedl, že manželka bude mít kvůli jeho konverzi problémy, aby v doplňujícím pohovoru potvrdil, že ona s dětmi v X žádné problémy nemá (to je zároveň v rozporu s tvrzením, že jeho ostatní příbuzní a známí se o tom, že konvertoval, dozvěděli a vyhrožují jim). Dále to zpochybňuje vnitřní konzistentnost výpovědi žalobce.
50. Vše výše popsané pak zapadá i do kontextu pobytové historie žalobce. Ten totiž nejprve přijel do České republiky v roce 2023, zde pobýval na základě povolení k pobytu za účelem práce. O toto povolení však následně přišel, protože zcela dobrovolně odjel do X za lépe placenou práci. Po svém návratu do České republiky však zjistil, že již zde nemá platné povolení k pobytu a v zásadě obratem požádal o udělení mezinárodní ochrany.
51. Soud uzavírá, že azylový příběh žalobce vykazuje značnou vnitřní nekonzistenci, jak plyne z rozporů zaznamenaných při pohovorech (nekonzistentní výpovědi o tom, kdy se začal o křesťanství zajímat, důvody odchodu jeho ženy od rodičů, označení církve), nedostatečnou podrobnost odpovědí žalobce a nízkou plausibilitu jeho odpovědí a postojů. Žalobce podle soudu přesvědčivě netvrdil, že skutečně ke křesťanství konvertoval. Z ostatních okolností (původní pobyt žalobce v ČR, následný odjezd do X a s tím spojená ztráta povolení k pobytu v ČR, nevěrohodné tvrzení o ztrátě dokladu při vystupování z auta) mnohem více nasvědčují tomu, že žalobcovo tvrzení o konverzi bylo toliko účelová záležitost s cílem zlegalizovat svůj pobyt v ČR.
52. Soud přitom zdůrazňuje, že žalovaný umožnil žalobci vyložit a doložit důvody své žádosti. Pokládal mu otevřené otázky, požadoval konkrétní informace, měl-li nejasnosti, položil doplňující dotazy, a provedl i doplňující pohovor. Žalovaný konfrontoval žalobce s jeho dřívějšími tvrzeními (např. rozpory o důvodech odstěhování jeho manželky). Obstát v tomto směru nemůže námitka porušení správního řádu a nedostatečného zjištění rozhodných skutečností. Naopak to byl žalobce, kdo i přes výzvu žalovaného nedoložil jím avizované potvrzení o účasti v církvi. Obstát nemůže ani námitka, že žalovaný nspecifikoval, z jakých podkladů vycházel: je zřejmé, že vycházel především z vlastních výpovědí žalobce a dále podpůrně z informací o zemi původu.
53. Soud nepřehlédl, že na tyto informace žalovaný poukazoval v souvislosti s jím identifikovanou vnější nekonzistentností výpovědi žalobce, jež těmto podkladům dle žalovaného v některých částech neodpovídaly (situace křesťanů v zemi původu, případná možnost vnitřního přesídlení). V tomto směru však byly závěry žalovaného velmi stručné, Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

situaci křesťanů v X se ve skutečnosti v odůvodnění svého rozhodnutí blíže nezabýval. Soud přitom nemůže zcela aprobovat závěr, že informace o postavení křesťanů říkají zcela něco jiného, než žalobce. V některých ohledech z nich naopak zhoršené postavení křesťanů dovodit lze (srov. str. 2 a 3 Informace o situaci křesťanů v X z 26. 8. 2025); těmito otázkami se případně měl žalovaný zabývat podrobněji. I bez závěru o vnější nekonzistentnosti však ostatní závěry žalovaného s ohledem na výše uvedené obstojí.

54. Za popsání stavu věci bylo totiž ve skutečnosti nadbytečné, aby se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval situací v X a postavením křesťanů – pokud žalobce není konvertitou, nemůže mu hrozit tvrzená újma v zemi původu. Jak již soud opakovaně uvedl, závěr o celkové nevěrohodnosti je dostačujícím samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nepochybil, pokud s odkazem na nevěrohodnost azylového příběhu žalobce jeho žádost o mezinárodní ochranu věcně nehodnotil a z tohoto důvodu jí nevyhověl. Ze stejného důvodu nemělo smysl se zabývat tím, zda byly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. usnesení NSS z 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022 - 29, bod 24) či zda jsou splněny podmínky vnitřního přesídlení. Žalobcem k tomu navrhovaná judikatura tak není pro řešení nynější věci relevantní.
55. Stejně tak nejsou relevantní žalobcem navrhované důkazy v podobě zpráv neziskových organizací o situaci a dodržování lidských práv v X, informace o situaci křesťanů v X a důkazy k ekonomické a sociální situaci žalobce za účelem posouzení možnosti vnitřního přesídlení a dopadů vycestování nemohou nijak přispět k posouzení žádosti, je-li azylový příběh žalobce celkově nevěrohodný. Zároveň je třeba připomenout, že skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany měl žalobce primárně tvrdit v průběhu pohovoru se žalovaným, nikoliv takto „dohánět“ svoji procesní aktivitu až v řízení před soudem.
56. Soud nepominul ani namítaný koncept „*sur place*“, kdy důvod pro pronásledování vznikne až při pobytu mimo zemi původu (k tomu např. rozsudek NSS z 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024 - 48). Z pohledu soudu žalovaný tento koncept v napadeném rozhodnutí nijak nerozporoval, naopak v obecné rovině akceptoval, že žalobce mohl konvertovat až při pobytu v Evropě. V tomto směru vyznívá nešťastně či spíše nepřiléhavě až vyjádření k žalobě, v němž žalovaný argumentoval i tím způsobem, že konverze snad měla být důvodem vlastního vycestování žalobce. V napadeném rozhodnutí takto ovšem neargumentoval. Žalobci nevytýkal, že žádost nepodal ihned po přicestování ze země původu, ale zjevně tak činil v souvislosti s upozorněním na skutečnost, že žádost podal poté, co pozbyl původní pobytové oprávnění. Po žalobci ani nepožadoval, aby jeho důvody byly pouhým pokračováním přesvědčení, které měl již v zemi původu. Naopak, žalovaný tvrzenou konverzi, ke které mělo dojít až při pobytu v Evropě, posuzoval ve všech jejích souvislostech. I přesto její autenticitu neshledal.
57. Nyní ještě k námitce, že i samotná domnělá příslušnost k náboženství či kontakt s církví může být relevantním azylovým důvodem. Soud nerozporuje, že riziko pronásledování z náboženských důvodů může být dáno nejen v situaci skutečné náboženské víry či příslušnosti k církvi, ale i tehdy, pokud takovou příslušnost původce pronásledování žadateli přisuzuje (za všechny srov. bod 36 opakovaně cit. rozsudku NSS 5 Azs 191/2025). Nicméně v případě, kdy žalovaný shledal nevěrohodným celý azylový příběh o konverzi ke křesťanství, je nevěrohodná i tato jeho rovina. Žalobce konkrétně a bezrozporně nerozváděl a už vůbec nedokládal, že by se skutečně jeho příbuzní či širší společenství o jeho konverzi Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dozvěděli a křesťanskou víru mu přisuzovali. Žalobce svým jednáním ostatně víru fakticky ani nepředstíral a toliko o ní hovořil (např. ani formálně ke křesťanství nekonvertoval, když nepodstoupil křest, nevstoupil do církve). Potom soudu není zřejmé, proč by mu měla být tato víra přisuzována, resp. proč by se měl žalovaný v takové situaci tímto rizikem blíže zabývat. Odpovídající námitku pak zmínil v žalobě i replice jedinou větou.

58. Jde-li o námitku nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy, soud zdůrazňuje, že pro zvláštní zkoumání těchto dopadů mimo samotné důvody mezinárodní ochrany není v řízení dle zákona o azylu prostor (např. rozsudek NSS z 23. 8. 2024, č. j. 4 Azs 20/2024 - 17). Žalobce nadto opět ani nevyklíčil, v čem má tento zásah vlastně spočívat. Zásah do rodinného života u žalobce nepřipadá v úvahu, jelikož zde žádnou rodinu nemá (netvrdil ani, že by si novou rodinu zde vytvořil). Neudělením mezinárodní ochrany v ČR tak už jen z povahy věci nebude zasaženo do jeho práva na rodinný život. Pokud pak není věrohodná jeho konverze, není důvod se zabývat zásahem do soukromí v podobě jeho náboženské identity.
59. Soud pak nad rámec nutného odůvodnění doplňuje, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany není samo o sobě dotčeno právo žalobce na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností upravených zákonem o azylu, aniž by tím bylo dotčeno právo žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

VII. Závěr a náklady řízení

60. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I zamítl.
61. Výroky o náhradě nákladů II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
62. Ustanovený tlumočnick má právo na odměnu a na náhradu účelně vynaložených nákladů, které hradí stát (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ve spojení s § 36 odst. 2 s. ř. s.). O odměně tlumočnicka rozhodne soud samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Kasační stížnost by svým významem měla podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pokračování

48AŽ 1/2026

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. dubna 2026

Mgr. Jan Ferfecký v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.